

19 Φεβρουαρίου 2020

«Ποτήριον δαιμονίων ή ποτήριον Κυρίου»;

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή

-Η ανθρώπινη ύπαρξη λειτουργεί!

-Ναι! Λειτουργεί...!

Τώρα μπορούμε να ειπούμε ότι η ανθρώπινη ύπαρξη λειτουργεί σε δύο ποιότητες ή υπαρκτικές διαφάνειες· σε μια δαιμονική και μια χριστοποιητική! Και οι δυο αυτές ποιότητες υπάρξεως είναι διαδικασίες λειτουργικές με την έννοια ενός «θρησκευτικού» τυπικού! Ο Διάβολος ιερουργεί το μυστήριο της ανομίας. Στην Εκκλησία εξ άλλου ιερουργείται το μυστήριο της σωτηρίας του ανθρώπου διά του

Ιησού Χριστού. Τελικά ολόκληρος ο κόσμος λειτουργεί θρησκευτικά με δυο κορυφαίους· το Χριστό και τον Αντί-χριστο!

Η σύγχρονη αυτή λειτουργία δύο θρησκευτικών τυπικών δείχνει ότι το πρόβλημα της χριστιανικής αυτοσυνειδησίας είναι πάντοτε το ίδιο: η νοθεία της με ανυποψίαστα βιώματα δαιμονικής γοητείας! Ο δαιμονισμός, με τη φιδίσια δεξιολογία, παρεισφρύει στο χώρο της αυτοσυνειδησίας αυτής και δημιουργεί εκπληκτικές καταστάσεις πνευματικής παραισθήσεως και ψευδαισθήσεως!

Ας μη ξεχνούμε! Η ειδωλολατρεία, σαν το αθώτερο προσωπίο της δαιμονολατρείας, κυριαρχεί και στην εποχή μας με κάθε δυνατό τρόπο. Το είδωλο είναι πάντοτε παρόν στη ζωή μας και ασκεί πάντοτε επάνω μας τη δαιμονική του γοητεία. Το αναζητούμε κάθε φορά που η συνάντηση μας με τον αληθινό Θεό...καθυστερεί ή δεν πραγματοποιείται. Το είδωλο είναι ο «χρυσός μόσχος» που έχουμε ανάγκη να λατρεύσουμε όταν δεν έχουμε το... Θεό μας, δηλ. αυθεντική σχέση με το μόνο αληθινό Θεό!

Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι «ευνεβείς» ισραηλίτες εξήτησαν από τον Ααρών να τους φτιάξει είδωλο (Εξοδ. 32, 1 εξ.). Στην ισραηλιτική συνείδηση ο αληθινός Θεός αντικαταστάθηκε με ένα είδωλο, επειδή καθυστέρούσε να κατέβει από το όρος Σινά ο Μωυσής! Αυτό το γεγονός αποτελεί μια βιβλική διαφάνεια πειστική για την τάση του ανθρώπου να αναζητεί το είδωλο, όταν του λείπει ο αληθινός Θεός. Και φυσικά ο Θεός δεν λείπει ποτέ από τη ζωή μας με δική του...πρωτοβουλία! Είναι πάντοτε κοντά μας και μάλιστα πιο πολύ στην περίπτωση που εμείς βρισκόμαστε μακριά Του. Αλλά καθώς εμείς βρισκόμαστε μακριά Του με τη δική μας πρωτοβουλία και την ανυποψίαστη δαιμονική ενθάρρυνση, βιώνουμε (όπως φαίνεται) μια ασήκωτη μεταφυσική μ ο ν α ξ ι ά. Αυτή τη μοναξιά θέλουμε να την γεμίσουμε μ' ένα πλήθος ειδώλων που στην εποχή μας μάλιστα και πληθωρικά είναι και πρωτότυπα! Πολλά από αυτά είναι πράγματι σατανικής εμπνεύσεως και φαινομενικώς προσφέρονται ...δωρεάν. Η αφοσίωση δηλ. στο είδωλο και η λατρεία του φαίνεται, εκ πρώτης όψεως, τόσο αδάπανη, όσο αδάπανη παρουσιάσθηκε στα μάτια του αδαμικού ανθρώπου η άμεση θεοποίησή του, σύμφωνα με την απατηλή δαιμονική διαβεβαίωση! Μας φαίνεται ευκολώτερη (και πιο φυσιολογική) η λατρεία των ειδώλων από την λατρεία του αληθινού Θεού! Το είδωλο φαίνεται πως δεν έχει απαιτήσεις και δεν επιβάλλει περιορισμούς και στερήσεις. Αντίθετα! Η λατρεία του αληθινού Θεού αρχίζει με ενσυνείδητες απαιτήσεις, με περιορισμούς, με την αναγκαιότητα ωρισμένων επιλογών.

Εξ άλλου το είδωλο, δυνάμει της δαιμονικής υποβολής, δεν προλαμβάνει να το επιλέξεις. Μόλις το συνειδητοποιήσεις σαν τέτοιο (σαν είδωλο), το έχεις ήδη επιλέξει σαν Θεό σου. Ο απ. Πέτρος μόνο όταν άκουσε· «Ύπαγε οπίσω μου,

σατανά», αντιλήφθηκε ότι είχε περάσει, με μια παραίσθηση αφοσιώσεως του στο Χριστό, στο χώρο του δαιμονισμού.

Το παράδειγμα αυτό της ανυποψίαστης νοθείας της χριστιανικής αυτοσυνειδησίας είναι από τα πιο τραγικά και τα πιο πειστικά. Να νομίζεις πως λατρεύεις τον αληθινό Θεό κι' Εκείνος να σε βλέπει φιλακόλουθο της δαιμονικής λατρείας, μιας ωμής ειδωλολατρείας! Πρόκειται πράγματι για το τραγικώτερο μπέρδεμα της χριστιανικής αυτοσυνειδησίας!

Σ' αυτό το μπέρδεμα προσπαθεί να ρίξει φως ο απ. Παύλος με τα λόγια του: «Ου δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν και ποτήριον δαιμονίων· ου δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν και τραπέζης δαιμονίων» (Α΄ Κορ. 19,21).

Δέν μπορεί ένας καλοπροαίρετος χριστιανός να μετέχει σε δυο «ιερατικές» συνάξεις με διαμετρικά αντίθετες υπαρκτικές ποιότητες. Δεν μπορεί να λατρεύει δύο κυρίους. Και όπου συμβαίνει αυτό, μαρτυρείται απουσία νήψεως και εγρηγόρσεως! Και απουσία νήψεως θα πεί αυταπάτη, παραίσθηση, ψευδαίσθηση. Να νομίζεις ότι είσαι χριστιανός τη στιγμή που υποκλίνεσαι με την ετικέττα μιας υψηλής ευγενείας (δηλ. δουλικότητας) στο Διάβολο! Στο κατ' εξοχήν ερπετό!

Όταν πολλοί από μας τους καλοπροαίρετους χριστιανούς συνειδητοποιούμε τις παραισθήσεις και ψευδαισθήσεις της πνευματικής ζωής που μας οδηγούν στην τρομερή αυτή εμπειρία, φθάνουμε φυσιολογικά στο ερώτημα· είναι λοιπόν τόσο αφάνταστα ευαίσθητη η πνευματική εν Χριστώ ζωή; Τόσο εύκολα περνάει κανείς από τη διαφάνεια της γνησιότητας στην παγίδα της νοθείας, από την αλήθεια στο ψεύδος, από την αυθεντικότητα της χριστιανικής εκφράσεως στο δαιμονικό προσωπείο;

-Ναι! Τόσο εύκολα! Θα απαντήσει ο απόστολος των Εθνών και θα βρει την ευκαιρία να συστήσει·

-Γι' αυτό ακριβώς «μετά φόβου και τρόμου την εαυτών σωτηρίαν κατεργάζεσθε...ίνα γένησθε άμεμπτοι και ακέραιοι, τέκνα Θεού αμώμητα εν μέσω γενεάς σκολιάς και διαστραμμένης» (Φιλ. 2, 12,15).

-Ναι! Μετά φόβου και τρόμου...! Μετά φόβου και τρόμου...!

Πηγή: Ι. Κορναράκη, *Η Θεία Λειτουργία της Υπάρξεως*, Θεσ/κη 1986. σ. 139-142.